

7.
Pu: Kandja.

Üks suur herra, kes tee peäl olli, näggi
kuida üks mee omma naiega puud kand-
sid. Kui se mees olli hingand ning need
puud jälle teha peäle wõttis, siis ütles
tema: oh Adam! oh Adam, sinu ek-
situs! siis küsis herra: miks teie siis Ada-
ma ülle kaebate? Se mees kostis: olleks
temma mitte sõnad jest puust, mis ärras-
keeldud olli, siis olleksime meie mitte pid-
dand waewaga ja omma palle higge sees
omma leiba söma. Siis ütles herra: kui
teie olleksite Adama ja Ewa asemel ol-
nud, siis olleksite teie nendasammori teis-
nud. Puukandja kostis: kas meie? meie!
meie ep olleksime mitte sedda teinud. Hea
tül

tül, ütles Herra: saame nähha! Tulge
minno liina, seal peate jumatõdta elä-
ma, ikka lustilikud ollema, tõma ja jo-
ma, igga korda kolm wagnaid laua peäle
saama, agga sedda wahhelist wagna ei
pea teie mitte katuma. Kui teie sedda ei
jätta mitte kaismatta, siis ma ajan teid
jõlle ärra. Siis nemmad mollemad langsid
herra ette maaha, tänn sid wägga ja üt-
lesid: Jummal hõldis meid, et meie ses
suggust armo peaksime põlawa! Si nem-
mad ollid liina tulnud, siis said nem-
mad kaks kerd päiw. Siis, ja iggalord
kolm wagnaid laua peäle pantiwad. Kah-
he wagnatse sees olli lihha ja leent, ja
kõwas olli kanega liha ponnud, mis
ükski piddi katuma. Siis ja wiina sai
ka rihkeste antud. Kui nemmad ollid
tähti aega liinas olnud ja ennast läbbi
sõ-